08/08/2021

Αναφορά σε θαύματα του Ιησού Χριστού

/ Γνώμες

8 Αυγούστου 2021

- Του Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε Σεραφείμ

Η σημερινή Ευαγγελική Περικοπή (Ματθαίου 9,27-35) αναφέρεται στα θαύματα της θεραπείας δύο τυφλών και ενός δαιμονισμένου κωφάλαλου από τον Ιησού Χριστό.

Η Εκκλησία μας με την αναφορά της στα θαύματα του Χριστού μας τονίζει ότι μόνον μέσω του Ιησού γνωρίζουμε τον αληθινό Θεό, που μας λυτρώνει από την αμαρτία και το θάνατο.

Το θαύμα προκαλεί θαυμασμό και κατάπληξη. Η πίστη μας ενισχύεται για να ακολουθήσουμε στη ζωή μας τον Ιησού Χριστό, το παράδειγμα των μαθητών του και τη ζωή των αγίων μας.

Ο σκοπός ενός θαύματος είναι πάντοτε σωτηριολογικός. Για παράδειγμα, μια

διάσωση από έναν επικείμενο κίνδυνο, όπως ήταν η διάβαση των Εβραίων διά μέσου της Ερυθράς θάλασσας ή όπως στη σημερινή Ευαγγελική Περικοπή, που έχουμε τη θεραπεία ασθενών ανθρώπων.

Ο κύριος σκοπός ενός θαύματος είναι η φανέρωση της δυνάμεως του Θεού για να πιστέψουμε και να σωθούμε. Έτσι το θαύμα κατανοείται ως ένα γεγονός που ανάγεται στη σφαίρα του Θεού.

Το θαύμα, λοιπόν, είναι οι ηλιαχτίδες της δόξας του Θεού που φωτίζουν και καλυτερεύουν τη ζωή μας και κατά συνέπεια τη κοινωνία μας. Έτσι, αν το θαύμα έχει τόση μεγάλη σημασία στη ζωή μας, πολύ μεγαλύτερη σημασία έχει το πρόσωπο του Ιησού που επιτελεί τα θαύματα, ως ο αληθινός και μοναδικός Θεός, που μπορεί να μας λυτρώσει και να μας οδηγήσει στην αιώνιο ζωή.

Στο πρόσωπο του Χριστού εκπληρώνεται η προφητεία του προφήτου Ησαΐα: «Αυτός τας ασθενείας ημών έλαβε και τους νόσους εβάσταξεν.» Επίσης το όνομα του Χριστού «Ιησούς» μεταφραζόμενο από την Εβραϊκή του προέλευση σημαίνει: «Κύριος σώζει».

Η εκπλήρωση της αποστολής του Ιησού Χριστού έχει λυτρωτικό χαρακτήρα για τον άνθρωπο και εντάσσεται στο όλο σχέδιο της εν Χριστώ θείας οικονομίας για τη σωτηρία του ανθρώπου.

Το πρόσωπο και το έργο του Χριστού κατανοούνται πληρέστερα μόνο μέσα στα πλαίσια του σχεδίου αυτού. Η διδασκαλία του Χριστού για τη σωτηρία του ανθρώπου επισφραγιζόταν συνήθως με θαύματα, που αναδεικνύουν τη θεία δύναμη και τον λυτρωτικό χαρακτήρα του όλου έργου του Χριστού.

Όταν ο γέρων Συμεών την ημέρα της Υπαπαντής πήρε στις αγκάλες του τον Ιησού ως Βρέφος, προφήτευσε ότι θα αποτελέσει σημείο αντιλεγόμενο. Οι ευσεβείς άνθρωποι θα τον ακολουθήσουν και θα σωθούν. Οι ασεβείς θα τον αρνηθούν και θα τον σταυρώσουν, οδηγώντας τους εαυτούς τους στο δρόμο της απώλειας.

Έτσι και στη σημερινή Ευαγγελική Περικοπή, με τα θαύματα που επιτελεί ο Ιησούς, βλέπουμε άλλους να τον υμνούν και να τον δοξάζουν και άλλους, όπως τους Φαρισαίους, να τον δυσφημούν, να τον κατηγορούν και να τον συκοφαντούν. Αυτό μπορεί να συμβεί και στην εποχή μας.

Ενώ το θαύμα της θεραπείας των τυφλών έγινε ενώπιον όλων, μόνο οι τυφλοί πνευματικά Φαρισαίοι απέρριψαν την αγιαστική δύναμη του Θεού. Άλλωστε επανειλημμένα ο Χριστός είχε ονομάσει τους Φαρισαίους ως μωρούς και τυφλούς.

Με τη στάση τους φάνηκε όλη η κακία που φώλιαζε μέσα τους. Νόμιζαν ότι με τη παρουσία του Χριστού εθίγοντο τα συμφέροντά τους, με την έννοια ότι ο λαός θα ξέφευγε πλέον από τον έλεγχό τους. Γι’ αυτό ζηλεύουν και φθονούν τον Χριστό. Αυτό μπορεί να συμβεί και στη δική μας τοπική κοινωνία που ζούμε. Πίσω ακόμη κι από τις πιο θεάρεστες πράξεις βλέπουν ελατήρια σκοτεινά, ύποπτα κι αμαρτωλά. Είναι γι’ αυτό που συνήθως όποιος διακατέχεται από προκατάληψη εξελίσσεται σε διώκτη. Όπως ακριβώς συνέβη με τους Φαρισαίους, που στο τέλος με το Συνέδριό τους και τις ενέργειές τους κατάφεραν να σταυρώσουν τον Χριστό.

Όταν πρωτοστατείς για το κοινό καλό, στην αρχή σε αγνοούν, μετά σε ειρωνεύονται και μετά σε καταδιώκουν, και τελικά με τη θυσία σου σε αναγνωρίζουν.

Έτσι στα πρόσωπα των Φαρισαίων και των κάθε συκοφαντών υπάρχει ένας συνδυασμός κακίας, ζήλιας, προκατάληψης και εμπάθειας, που στην πραγματικότητα αποτελούν εκείνα τα στάδια που οδηγούν στη ψυχική τύφλωση.

Αυτή η ψυχική τύφλωση οδηγεί στη συνέχεια στη διαστρέβλωση της αλήθειας, στη παραποίηση της πραγματικότητας και στη κατασυκοφάντηση του καλού, και κατά συνέπεια στη κατασυκοφάντηση όσων εκπροσωπούν αξίες και ιδανικά. Τους φθονούμε και τους υποθάλπουμε συνέχεια γινόμενοι δυστυχώς όργανα της κακίας, της αδικίας και η ενσάρκωση του διαβόλου.

Βλέπουμε, λοιπόν, τους Φαρισαίους στη σημερινή Ευαγγελική Περικοπή να προσπαθούν να συκοφαντήσουν τον Χριστό και να διαστρεβλώσουν την αλήθεια για τα δύο θαύματα, που έκανε πριν λίγο ενώπιον όλων με τη θαυματουργική θεραπεία των δύο τυφλών και του κωφάλαλου δαιμονισμένου. Όπως μας λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος οι συκοφαντίες είναι σαν τα άχυρα. ΄Οπως τα άχυρα προς στιγμή σκεπάζουν τα αναμμένα κάρβουνα, έτσι και οι συκοφαντίες θα καούν, όπως τα άχυρα, και η αλήθεια θα λάμψει, όπως η φωτιά.

Άρχισαν οι Φαρισαίοι με κακία και πονηρό τρόπο να λένε για το Χριστό ότι με τη δύναμη των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια. Οι Φαρισαίοι αποκαλούν τον Αρχηγό του Φωτός αρχηγό του σκότους. Αποκαλούν τον Θεό διάβολο. Ακούγοντας τη κατασυκοφάντηση αυτή του Χριστού από τους Φαρισαίους παίρνουμε θάρρος και παρηγορούμαστε, όσοι από μας κακολογούνται και χλευάζονται για το όνομα του Χριστού. ΄Οσοι αγωνίζονται για το μήνυμα του Ευαγγελίου και για την υπόθεση της αλήθειας τους περιμένουν ονειδισμοί, κοροϊδίες, χλευασμοί και συκοφαντίες. Αυτοί οι ονειδισμοί, όμως, στη πραγματικότητα κατά τη μαρτυρία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, αποτελούν πηγή χαράς και μεγαλείου. «Μακάριοι έστε όταν ονειδίδωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ’ ημών ψευδόμενοι

ένεκεν εμού.» Ας μας κατηγορεί άδικα και ψεύτικα ο κόσμος. Θα παρέλθει κι αυτό, όπως παρήλθαν και οι Φαρισαίοι.

«Η ζωή μας», όπως έλεγε κι ο Γκάντι, «είναι το μήνυμά μας.»

Στα Ευαγγέλια επανειλημμένα φαίνεται η αντίδραση των Φαρισαίων στο έργο του Χριστού, ερμηνεύοντας τα θαύματά του αρνητικά. Δεν τολμούσαν να τα αρνηθούν, αλλά τα παρερμήνευαν, επιδιώκοντας να αποπροσανατολίσουν το λαό, απομακρύνοντας αρκετούς ανθρώπους από τον Ιησού.

Οι Φαρισαίοι, όπως και οι φαρισαίοι της εποχής μας, χύνουν φαρμάκι από τα χείλη τους κατηγορώντας τον Χριστό ότι με τη δύναμη των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια.

Όταν συκοφαντείται ο Χριστός είναι αναμενόμενο να συκοφαντείται και να βλασφημείται και η Εκκλησία του. Ο Κύριος αγνοεί τους Φαρισαίους. Περιέρχεται πόλεις και χωριά. Κηρύττει το Ευαγγέλιο και θεραπεύει «πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν εν τω λαώ» Αυτή ήταν η πορεία των Αποστόλων. Αυτή ήταν η πορεία των αγίων μας. Αυτή πρέπει να είναι η πορεία όσων διακονούν στον χώρο της Εκκλησίας και της κοινωνίας και μάλιστα της σύγχρονης Ιεραποστολικής Διακονίας όπου και οι συνθήκες δεν είναι όπως στις χώρες που ζούμε.

Πρέπει με τη βοήθεια του Θεού, κι όσων μας βοηθούν, να πορευόμαστε μέσα στο λαό ευεργετώντας και βοηθώντας τους ανθρώπους που χρειάζονται ηθική και υλική στήριξη, και μάλιστα τα αθώα άπορα και ορφανά παιδιά.

Το έργο μας για ένα καλύτερο κόσμο που θα μας οδηγήσει στο Παράδεισο δεν πρέπει να σταματήσει.

Φαίνεται τελικά ότι αιτία της συκοφαντίας είναι το ατομικό συμφέρον ή το συμφέρον μιας ομάδος σε βάρος των πολλών. Ένας συμφεροντολόγος συκοφαντεί τους άλλους που βρίσκονται επικεφαλής ή στο κύκλο του με απώτερο σκοπό να αμαυρώσει τη προσωπικότητα του στη συνείδηση των άλλων μέχρι να τον εξοντώσει για να επωφεληθεί και να αναδειχθεί αυτός. Στη πραγματικότητα αυτός ο χαρακτήρας συμπεριφοράς εκφράζει έναν άπιστο άνθρωπο, ελεεινό και τρισάθλιο, που ξεχνά την πρόνοια του Θεού και το αποτέλεσμα είναι συνήθως η αυτοκαταστροφή του με ένα αναπάντεχο κτύπημα από τη ζωή που ανοίγει μια πληγή, που δεν κλείνει ποτέ της.

Ας νοιώθουμε λοιπόν μπροστά μας τη παρουσία του Χριστού και τότε να’ μαστε σίγουροι ότι δεν θα δώσουμε την ευκαιρία στο μυαλό μας να σκεφθούμε αρνητικά για κάποιο και να τον αδικήσουμε, αντίθετα έχοντες «νούν Χριστού» όπως μας προτρέπει ο Απόστολος Παύλος μπορούμε να έχουμε το κοινό φρόνημα για το καλό

όλων μας «5 ο δέ Θεός τής υπομονής καί παρακλήσεως δώη υμίν τό αυτό φρονείν εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν» (Ρωμ. 15,5- από τη σημερινή αποστολική περικοπή).